

Un finançament dels serveis socials complex, amb obligacions repartides

■ El dèficit de transferències de l'Estat a la Generalitat limita el Sistema de serveis socials català ■ La Llei de la dependència reflecteix la fragilitat financera.

Per *Vicenç Relats*, periodista

La situació de col·lapse en què es troba a Catalunya —com a la resta de l'Estat espanyol— el desplegament de la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència, amb un finançament manifestament insuficient per part del

Govern central, està dificultant en gran manera l'acompliment de les expectatives creades en la ciutadania al voltant d'aquesta legislació nova, que va entrar en vigor a principis del 2007. I alhora, els problemes amb què està topanant la seva

aplicació també posen en evidència la complexitat i la fragilitat financera a què està sotmès el Sistema de serveis socials català. Un sistema que durant els anys 2007 i 2008 —amb l'esmentada Llei de la dependència, d'àmbit estatal, pri-

La invasió de competències que el Govern espanyol ha aplicat sobre el Govern català amb la Llei de la dependència –amb un sistema d’atenció que ha quedat integrat en el desplegament de la Llei de serveis socials catalana– ha dibuixat un escenari més complex, de finançament creuat entre administracions, ja que a l’Estat també li correspon aportar bona part dels fons d’atenció a la dependència.

mer, i amb la nova llei catalana de serveis socials (la Llei 12/2007), després– ha fet passes ambicioses cap a l’extensió dels serveis socials com un element clau de l’estat del benestar, de base universal, que no sols va dirigit a l’atenció dels sectors en situació de més vulnerabilitat social.

Un model de serveis socials de caire socialdemòcrata –tal com fa notar el professor de l’Institut de Direcció i Gestió Pública d’ESADE,

Albert Serra– ja tímidament intentat a la meitat dels anys vuitanta –quan a l’Estat es traspassaven les competències de serveis socials a les comunitats autònomes i els ajuntaments, i quan, d’altra banda, s’universalitzaven la salut i l’educació gratuïtes–, però frustrat per falta de finançament, a causa del dèficit públic existent aquells anys. Un nou model de serveis socials, l’actual, que pretén superar el model mediterrani característic de

tants anys en què l’atenció ha recaigut sobre la família i especialment sobre la dona.

Quatre fonts de finançament

Com a administració titular de la competència exclusiva en serveis socials, la Generalitat n’és la responsable de finançar-los, i li correspon finançar també els municipis, per tal que puguin exercir les competències pròpies assumides en serveis bàsics. Amb tot, la invasió de competències que el Govern espanyol ha aplicat sobre el Govern català amb la Llei de la dependència –amb un sistema d’atenció que ha quedat integrat en el desplegament de la Llei de serveis socials catalana– ha dibuixat un escenari més complex, de finançament creuat entre administracions, ja que a l’Estat també li correspon aportar bona part dels fons d’atenció a la dependència.

Finalment, el Sistema de serveis socials establert a Catalunya també preveu la contribució de les persones usuàries a través del copagament i pels imports que s’estableixen en l’àmbit local, català o estatal en funció de com es produeixi el seu desplegament.

En el cas de la Llei de la dependència els incompliments financers de l’Estat han estat flagrants. La consellera d’Acció Social i Ciutadania, Carme Capdevila, ha mostrat reiteradament la seva decepció per l’actitud del Govern central de no voler assumir el compromís d’un major finançament per desplegar la Llei, sense el qual, segons ha dit, el Govern català difícilment podrà

El govern català fa un salt pressupostari amb la universalització de prestacions

La partida destinada a serveis socials del govern de la Generalitat ha crescut de forma sostinguda des que en va assumir les competències exclusives amb l'Estatut de 1979. Així s'ha passat dels 86,1 milions d'euros del 1985 —quan encara no hi havia el Departament de Benestar Social, que es crearia el 1988— fins als més de quatre mil milions d'euros (4.072,5) que s'estima que s'hi destinaran el 2015, d'acord amb les previsions del desplegament de la llei de serveis socials 12/2007 incloses en la memòria econòmica que acompanyava el projecte de llei.

L'augment pressupostari va fer un primer salt l'any 2003 —amb un augment de 223 milions respecte a l'any anterior, que va fer que es passés de 517,5 a 739,1 milions—, arran del fet que el 2002 es va ampliar fins a 36.000 euros el límit d'ingressos per poder accedir a determinades prestacions socials, com ara l'acolliment residencial o els ajuts del programa Viure en família així com els ajuts per infants a càrrec, que es van universalitzar a partir del 2003 i van fer-ne créixer molt el nombre de persones beneficiàries.

A partir del 2004, l'increment pressupostari es consolidaria any rere any fins al 2009 —amb un augment mitjà de 157 milions més anuals, que van fer que es passés del 739,1 milions del 2003 als 1.686,8 del 2009— d'acord amb la tendència a la universalització de prestacions i serveis que es preconitzaria amb el procés d'elaboració de la nova llei catalana de serveis socials, aprovada l'11 d'octubre de 2007.

Evolució de la despesa de la Generalitat de Catalunya en serveis socials 1985-2009

Any	Milions d'€
1985	86,1
1986	99,2
1987	106,5
1988	129,2
1989	146,3
1990	178,8
1991	228,0
1992	263,5
1993	274,7
1994	285,0
1995	288,4
1996	295,6
1997	309,8
1998	326,9
1999	335,4
2000	379,2
2001	404,3
2002	517,3
2003	739,1
2004	889,2
2005	1.017,0
2006	1.202,3
2007	1.331,2
2008	1.629,7
2009	1.686,8

Inicialment, el Govern espanyol i el català havien de finançar a parts iguals la llei, però la realitat ha estat que per cada tres euros que ha pagat l'executiu català per la dependència, l'estatal només n'ha aportat un.

garantir l'entrada d'un nou nivell de dependència, que permeti anar més enllà de les persones amb gran dependència actualment ateses, que són les més necessitades, que continuaran estant cobertes per la llei i rebent les prestacions econòmiques o de serveis que els pertocuin.

Revisar el sistema de finançament

Inicialment, el Govern espanyol i el català havien de finançar a parts iguals la llei, però la realitat ha estat que per cada tres euros que ha pagat l'executiu català per la dependència, l'estatal només n'ha aportat un. Amb el finançament actual, aquest incompliment s'agreuja ja que l'any

2009 han d'entrar en el sistema els dependents severes de grau 2.1. La gran desproporció entre el que hi aporta la Generalitat i el que hi aporta l'Estat ha dut el Govern català a plantejar a l'espanyol la necessitat de revisar el sistema de finançament. En reunions del Consell Territorial del Sistema d'autonomia

El finançament fràgil del Sistema de serveis socials català no es pot separar tampoc dels problemes generals afegits del dèficit fiscal català acumulat, que és creixent, fruit d'un finançament global de l'Estat a la Generalitat que no és equitatiu, d'acord amb les competències que regenta ni amb el volum de la població catalana.

i atenció a la dependència, la consellera Capdevila ha reclamat revisar a l'alça les previsions de persones beneficiàries per ajustar-les a la realitat, l'ampliació del finançament estatal i la revisió de les aportacions econòmiques fetes a les comunitats els dos darrers anys per compensar el sobre esforç que han fet per garantir el desplegament de la llei.

Algun reconeixement d'aquest desajust financer es va produir finalment el 28 de novembre passat quan el president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, va

admetre la situació amb l'anunci d'una injecció de 400 milions d'euros per millorar el desplegament a tot l'Estat de la normativa. Ara caldrà veure a què es destinaran aquests diners i quina quantitat n'arribarà a Catalunya.

Un dèficit històric en les transferències de l'Estat en serveis socials

Segons previsions de l'Oficina de Planificació i Avaluació Econòmica del Departament d'Acció Social i Ciutadania (DASC), la Cartera de

serveis socials del 2009, que es deriva del desplegament de la Llei de serveis socials catalana, es finançarà en un 85,5% amb recursos generals de la Generalitat, en el 4,5% amb recursos provinents del copagament per part de les persones usuàries i només en un 10% amb recursos finalistes de l'Estat, tal com explica la responsable de l'Oficina de Planificació Econòmica del DASC, Montserrat Lupón, en un article d'anàlisi en aquestes mateixes pàgines.

Aquesta baixa aportació de l'Estat no és, però, res de nou. De fet, el dèficit de transferències de l'Estat en serveis socials a Catalunya és històric i molt elevat, ja que es calcula en 675 milions d'euros l'import que l'Estat hauria hagut de destinar a Catalunya entre l'any 1983 i l'any 2004, si hi hagués destinat l'equivalent a la mitjana de recursos amb què dotava la resta de comunitats, segons un estudi fet el 2004 per la consultora Alter Civites, per encàrrec del Departament d'Acció Social i Ciutadania.

Els ajuts a les famílies amb infants a càrrec també han fet créixer els pressupostos de serveis socials.

Les rèmores del 'Plan concertado'

Al llarg dels anys vuitanta i noranta les transferències de serveis socials de l'Estat a les comunitats autònomes es basaven en el cost efectiu dels serveis i equipaments traspassats que eren de titularitat estatal. Des de 1988, l'Estat, a partir d'una negociació amb les comunitats autònomes, va engegar un conjunt de plans finalistes, entre els quals destaca el Pla concertat per al desenvolupament de les prestacions bàsiques de serveis socials en corporacions locals, que establia el conveni per finançar conjuntament la Xarxa de serveis socials bàsics dependents dels municipis. El Pla concertat i altres plans finalistes, però, "en comptes d'avançar en la igualtat i l'equitat en el finançament de les comunitats autònomes han estat un altre factor de desequilibri territorial en el repartiment de fons estatals que ha minvat el nivell d'autonomia competencial de les comunitats autònomes, ja que és l'Estat qui decideix a què s'apliquen els recursos transferits", tal com explica el director de la consultora Alter Civites, Víctor Bayarri.

A més, les transferències de fons per programes estan supeditades al fet que la comunitat autònoma hi aportí un import equivalent al transferit. Les assignacions al Pla concertat s'han mantingut poc equitatives fins avui, ja que, encara el 2008, es constata que, a través seu, Catalunya és de les comunitats que va obtenir menys diners per capita (1,87 euros per habitant), força per sota de la mitjana de l'Estat (2,54 euros).

Catalunya fixa un model propi de copagament

Pel que fa als beneficiaris dels ajuts previstos a la Llei de la dependència, Catalunya mantindrà el seu model de copagament, més avançatjós, que s'ajustarà al que estableix la Llei de serveis socials catalana. El Departament d'Acció Social i Ciutadania ha donat suport als criteris bàsics de participació econòmica dels usuaris proposats pel Govern espanyol en una reunió del Consell Territorial del Sistema d'autonomia i d'atenció a la dependència, òrgan de coordinació entre el Govern central i les comunitats autònomes en aquesta matèria.

Aquests criteris asseguren el manteniment dels beneficis introduïts a Catalunya per part del Govern de la Generalitat. Així, en el model de copagament català, la capacitat econòmica es determinarà tenint en compte la renda i el patrimoni de la persona sol·licitant. Tot i això, la Generalitat podrà deixar exempta la valoració d'una part del patrimoni. Actualment, a Catalunya, l'habitatge habitual no es considera part del patrimoni per determinar el copagament.

D'altra banda, la participació en el copagament a Catalunya es determinarà en funció de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya (IRSC) i no de l'indicador públic de renda d'efectes múltiples (IPREM), d'àmbit estatal. Així mateix, a Catalunya l'exempció en el copagament de les prestacions econòmiques estarà garantida per a ingressos de fins a 2,5 vegades l'IRSC (18.610 euros), superant amb escreix la garantia estatal de l'IPREM (7.236,60 euros).

Situació agreujada pel dèficit fiscal català

El finançament fràgil del Sistema de serveis socials català no es pot separar tampoc dels problemes generals afegits del dèficit fiscal català acumulat, que és creixent, fruit d'un finançament global de l'Estat a la Generalitat que no és equitatiu, d'acord amb les competències que regenta ni amb el volum de la població catalana. Des del 1986 al 2005, el finançament de la Generalitat arrossega un dèficit fiscal de 16.735 milions d'euros —amb una mitjana de nou punts

negatius dels anys 2002 al 2005, segons dades del Departament d'Economia i Finances.

Poder incrementar el pressupost en serveis socials d'acord amb les obligacions que comporta el nou marc legal en aquest àmbit depèn també de la millora del nou model de finançament de la Generalitat previst a l'Estatut —en el moment d'escriure aquestes ratlles encara pendent d'acordar entre el Govern català i l'espanyol—, que en corregeixi el dèficit històric. Les dades del dèficit fiscal català indiquen que de cada tres euros que es paguen en impostos i cotitzacions socials a

Des del 1986 al 2005, el finançament de la Generalitat arrossega un dèficit fiscal de 16.735 milions d'euros.

Catalunya, un no torna en forma de despesa, inversió pública o pensions. I quan s'exclou la Seguretat Social, la situació de dèficit fiscal és encara més greu, ja que de dos euros que es paguen en impostos un no torna mai, com explica l'economista Elisenda Paluzie en un article d'anàlisi que podeu llegir en aquestes mateixes pàgines.

A la cua de la despesa en protecció social

El conjunt del sistema de protecció social català administra un volum econòmic equivalent a prop del 18% del Producte Interior Brut (PIB) de Catalunya, cosa que significa més de 30.000 milions d'euros i 4.383 euros anuals per habitant. Aquestes són les xifres del 2005,

que és l'últim any del qual es disposen dades del Sistema europeu d'estadístiques de protecció social (SEEPROS). Dins del sistema de protecció social, l'Eurostat hi inclou les aportacions d'organismes públics o privats destinats a alleugerir les càrregues que representa per a les llars i les persones els riscos i necessitats en matèria d'atenció sanitària, invalidesa, gent gran, supervivència, família i fills, atur, habitatge i exclusió social.

Les prestacions socials adreçades a la gent gran suposaven el 2005 el 40% de la despesa de protecció social catalana (11.715 milions d'euros, 10.210 dels quals en pensions de jubilació), mentre que l'aportació corresponent a malaltia i assistència sanitària hi apareixia en segona posició (amb un 32% dels recursos) i la prestació d'atur en tercer lloc, amb un 11,2% del total de la despesa.

Mirant el conjunt de la Unió Europea es constata, però, que Catalunya i l'Estat espanyol estan a la cua dels antics 15 Estats membres de la Unió Europea en despesa en protecció social, ja que la mitjana del PIB que els actuals 25 estats de la UE hi inverteixen el 2005 era del 27,4%, mentre que la de l'Estat espanyol era del 20,8% i la de Catalunya d'un 18% (Vegeu quadre adjunt i l'article d'anàlisi a les pàgines 41 a 45). Catalunya se situa als nivells inferiors de despesa en protecció social de la UE-15, ja que fins i tot és superada per Irlanda, que hi aporta el 18,2% del seu PIB

Les prestacions socials adreçades a gent gran suposen la part principal de l'adespesa de protecció social.

Despesa total en protecció social a la UE per Estats, període i valoració

	1990			1995			1998			2003			2005		
	*PPA per persona	€ per persona	% del PIB	PPA per persona	€ per persona	% del PIB	PPA per persona	€ per persona	% del PIB	PPA per persona	€ per persona	% del PIB	PPA per persona	€ per persona	% del PIB
UE 25										5.964,9	5.964,9	27,4	6.367,4	6.441,9	27,4
UE 15	3.825,6	3.825,6	25,4	5.606,1	5.606,1	27,2	5.606,1	5.606,1	27,2	6.880,8	6.880,1	27,7	7.005,2	7.390,5	27,8
Euro àrea 13		3.834,6	25,5	5.140,9	5.013,7	27,3	5.363,3	5.432,3	27,0	6.584,9	6.676,0	27,8	6.884,3	7.087,9	27,8
Bèlgica	4.230,4	4.107,8	26,4	5.149,0	5.867,1	27,4	5.655,0	6.052,6	27,1	7.480,7	7.711,1	29,1	8.248,9	8.555,7	29,7
R. Txeca							2.218,5	996,3	18,5	3.006,0	1.603,2	20,2	3.291,8	1.874,9	19,1
Dinamarca	4.577,9	5.867,3	28,2	6.123,4	8.479,2	31,9	6.657,2	8.781,5	30,0	8.077,8	10.799,7	30,7	8.497,6	11.570,2	30,1
Alemanya	4.500,9	4.744,5	25,4	5.256,3	6.653,8	28,2	5.928,6	6.860,2	28,8	7.119,5	7.918,3	30,2	7.529,3	8.001,4	29,4
Estònia										1.411,9	807,8	12,9	1.760,8	1.043,0	12,5
Irlanda	2.120,9	1.955,5	18,4	2.862,3	2.668,9	18,8	3.187,5	3.230,6	15,2	4.803,7	5.740,9	16,5	5.856,5	7.083,4	18,2
Grècia	2.310,6	1.492,1	22,9	2.450,5	1.884,5	22,3	3.071,1	2.438,0	24,2	4.588,3	3.671,1	26,0	5.139,1	4.321,5	24,2
Estat espanyol	2.304,0	2.044,5	19,9	2.931,7	2.505,2	21,6	3.223,8	2.729,7	20,2	4.223,1	3.705,8	19,9	4.775,8	4.362,2	20,8
França	4.336,4	4.593,5	27,4	5.383,1	6.132,7	30,3	6.160,7	6.583,7	30,0	7.514,8	7.960,4	30,9	8.044,0	8.621,6	31,5
Itàlia	3.841,8	3.780,7	24,0	4.393,0	3.659,9	24,2	5.071,3	4.692,9	24,6	6.045,4	5.976,5	25,8	6.225,6	6.416,1	26,4
Xipre										3.234,6	3.004,5	18,5	3.807,1	3.274,3	18,2
Letònia							978,7	401,8	16,1	1.191,7	575,7	13,4	1.389,5	700,4	12,4
Letònia							1.057,0	426,3	15,2	1.336,0	645,9	13,6	1.593,4	802,1	13,2
Luxemburg	4.802,3	4.890,4	21,4	6.468,5	8.018,5	20,7	7.418,0	8.629,8	21,2	11.271,8	12.652,6	22,2	12.946,2	14.217,5	21,9
Hongria										2.764,0	1.555,8	21,1	3.165,3	1.926,5	21,9
Malta					1.170,0		2.456,4	1.570,0	17,1	2.867,2	1.955,2	17,9	3.104,2	2.145,8	18,3
Països Baixos	4.963,0	4.834,8	31,1	5.659,3	6.340,3	30,6	6.083,1	6.369,4	27,8	7.677,1	8.307,4	28,3	8.305,4	8.789,6	28,2
Àustria	4.445,4	4.406,5	26,0	5.655,7	6.625,1	28,7	6.275,5	6.787,9	28,3	7.712,4	8.204,4	29,5	8.268,3	8.573,4	28,8
Polònia										2.131,8	1.045,8	20,9	2.236,2	1.257,5	19,6
Portugal	1.561,6	917,2	16,3	2.465,6	1.823,3	21,0	2.935,6	2.185,7	20,9	3.839,5	3.192,2	24,2			
Eslovènia							3.194,4	2.348,2	24,8	4.061,5	3.060,2	24,6	4.539,4	3.310,4	23,4
Eslovàquia				1.275,3	516,9	18,4	1.708,9	741,1	20,0	2.060,0	990,6	18,2	2.258,4	1.194,8	16,9
Finlàndia	4.039,5	5.426,8	24,6	5.109,2	6.158,6	31,5	5.448,5	6.095,6	27,0	6.510,3	7.426,9	26,5	6.833,4	8.004,6	26,7
Suècia	5.286,2	6.993,0	33,1	6.244,7	7.447,6	34,3	6.543,4	8.053,8	32,0	8.385,8	10.015,3	33,3	8.528,9	10.208,3	32,0
Regne Unit	3.345,6	3.125,1	22,9	4.743,5	4.217,3	28,2	5.389,0	5.847,7	26,9	6.700,1	7.115,5	26,4	7.176,4	8.043,6	26,8
Àustria	3.086,9	3.308,1	16,8	3.620,0	3.796,1	18,9	4.277,1	4.918,0	18,4	6.127,3	7.705,1	23,3	6.556,3	9.575,2	21,7
Noruega	4.196,1	5.643,1	26,2	5.390,8	6.927,4	26,7	6.395,8	8.185,2	27,1	8.744,8	11.875,6	27,5	9.525,0	12.530,3	23,9
Suïssa	4.300,2	5.454,7	19,7	5.752,4	8.781,0	25,7	6.898,9	9.369,6	27,7	8.389,3	11.416,6	29,3	8.891,2	11.766,9	29,2

(*) PPA és la despesa equivalent, anivellada amb el cost de la vida.

Fonts: EUROSTAT.

Les dades estan subjectes a actualització contínua. La informació més actual és al lloc web d'Eurostat. Les dades de l'Estat espanyol proporcionades per Eurostat no sempre corresponen a la darrera actualització, i l'actualització més recent és la que es publica a l'apartat de resultats detallats corresponents.

Les ONG catalanes pateixen un greuge en la cessió del 0,7% de l'IRPF per part de l'Estat

Han deixat d'ingressar 90,7 milions d'euros entre 1999 i 2006

Les organitzacions no governamentals (ONG) catalanes de l'àmbit del tercer sector social pateixen una greu i reiterada discriminació per part de l'Estat, que es nega a cedir a la Generalitat la gestió de la part de l'impost de la renda per a persones físiques (IRPF) destinada a finalitats socials, actualment fixat en el 0,7%. D'aquesta manera, el Govern central incompleix també el que disposa l'Estatut, que atorga competències exclusives en les matèries subvencionades amb el percentatge de l'IRPF destinat a fins socials. Per denunciar aquest greuge, el Govern català té interposat un recurs contenciós administratiu a l'Audiència Nacional en què reclama poder gestionar la concessió d'aquestes subvencions en comptes del Govern central.

En la declaració de la renda, un 46% de catalans i catalanes marquen exclusivament l'opció altres fins d'interès social, una dada que se situa 13 punts per sobre que a la resta de l'Estat. En canvi, el percentatge rebut per Catalunya per les aportacions destinades a finalitats socials s'ha reduït entre 1999 i el 2005 a gairebé la meitat i ha passat del 23,11% al 14,22%.

Tant per cent d'assignació de l'Estat rebuda per les ONG catalanes via IRPF

Any	%
1999	23,11
2000	18,15
2001	14,11
2002	17,70
2003	13,89
2004	13,10
2005	14,22

Aquesta situació descompensada es deu al fet que el sistema de gestió actual prima les entitats d'àmbit estatal. Això provoca la discriminació de les associacions catalanes que no estan federades o confederades, a les quals se'ls redueixen les oportunitats d'accedir a aquestes subvencions, cosa que perjudica greument les persones en situació de vulnerabilitat de Catalunya a les quals atenen.

Aquest greuge comparatiu ha provocat que entre els anys 1999 i 2006 les ONG catalanes deixessin de rebre 90,7 milions d'euros per destinar-los a programes d'interès social, segons informes del DASC.

A més, si es manté la tendència, el 2015 les ONG catalanes hauran deixat d'ingressar 430 milions d'euros més.

El Govern, a través de la consellera d'Acció Social i Ciutadania, Carme Capdevila, ha reclamat a la ministra d'Educació, Esports i Política Social, Mercedes Cabrera, que corregeixi aquesta discriminació i l'assignació desigual que es produeix en l'actualitat com a conseqüència de la fórmula de gestió actual. La reclamació és compartida per la Taula d'entitats del tercer sector social de Catalunya. Aquestes associacions, que són les que reben les subvencions, s'han mostrat crítiques amb l'actual sistema de gestió i en reclamen el traspàs. Fins i tot el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat dictaminant que l'Estat no pot regular els requisits o els criteris de valoració, la concessió d'ajuts ni la seva gestió, control o avaluació quan es tracta de competències exclusives de les comunitats autònomes.

El Departament d'Acció Social i Ciutadania proposa modificar l'actual sistema perquè sigui la Generalitat la que gestioni directament els propers anys els diners aportats

pels catalans i les catalanes a fins socials. En cas de no poder aconseguir la gestió del cent per cent de la partida, el DASC es proposa obtenir almenys la gestió directa del 50%, de manera que de l'altra meitat caldria assignar-ne a Catalunya la part proporcional per volum de població.

Pla de suport al tercer sector 2008-2010, que en millora el finançament

D'altra banda, el Govern català va aprovar la tardor passada el Pla de suport al tercer sector social per al període 2008-2010, que pretén ajudar les entitats que presten serveis socials a consolidar i professionalitzar la seva estructura per fer front amb garanties als nous reptes sorgits amb l'aprovació de lleis com la de serveis socials i la de la dependència.

Les actuacions derivades d'aquest

El Govern català té interposat un recurs contenciós administratiu en què reclama a l'Estat espanyol poder gestionar la concessió de subvencions a les ONG en comptes del Govern central.

Pla estan encaminades a millorar el finançament i donar estabilitat al sector. La demanda creixent d'aquests serveis d'atenció social fa d'aquest sector un dels jaciments d'ocupació més importants dels propers anys, amb unes previsions de creixement que indiquen que el 2015 es necessitaran 50.000 persones més en aquest àmbit laboral, segons estimacions del DASC.

La principal eina per donar estabilitat al sector és canviar el sistema de finançament de les entitats i passar de la subvenció anual a la concertació. El Pla pretén consolidar el

sistema de finançament per reduir la temporalitat dels treballadors, millorar la capacitat de gestió de les entitats i millorar la capacitat de recursos humans.

L'any 2008 el Govern va destinar un total de 800 milions d'euros al tercer sector, un àmbit que integra més de 6.300 associacions, fundacions i cooperatives d'iniciativa social, que dona feina a més de 52.000 persones, i que disposa de més de 155.000 voluntaris. El sector atén un milió de persones i gestiona un pressupost de més de 900 milions d'euros anuals Q

La consellera Carme Capdevila i el president de la Taula del Tercer Sector de Catalunya, Carles Barba, en la firma del conveni de col·laboració.